

**Za volantem jsem ráda ukázněná.
Riskovat nějak „na hraně“, by mi přišlo dětinské.**

Lvice

Andrea Kalivodová

Přední česká mezzosopranistka Andrea Kalivodová vystudovala konzervatoř v Brně a hudební fakultu Akademie múzických umění v Praze. V současné době působí jako sólistka Národního divadla Praha, kde ztvárňuje významné role operního repertoáru. Rovněž se věnuje koncertní činnosti a vystupuje po celé Evropě, Americe, Japonsku i v dalších zemích. Na sklonku roku 2011 byl vydán debutový kompaktní disk Andrey Kalivodové Cestami lásky, doplněný nedávno cédéčkem s živou nahrávkou zpěvaččina koncertu „Moje nej live“.

Kdy jste poprvé něco samohybného řídila?

Asi takové to samohybné autíčko na pouť, všichni je známe...Věk přesně nevím, ale určitě jednociferný. Motorového dlouho nic, žádný moped ani motorka. A auto jsem začala řídit hrozně pozdě. K motorismu mě nikdo nevedl, všechen svůj zájem jsem věnovala kultuře a řidičák mám, protože na tom trval můj manžel.

Brzy poté, co jsme se seznámili, mi důrazně vysvětlil, že červený diplom z HAMU je jistě pěkná věc, ale bez řidičského průkazu nemůžu pokládat své vzdělání za dostatečné. Když jsem se k němu přestěhovala do Dolních Břežan, pochopila jsem, že řidičák je opravdu nezbytností a když teď máme dva synáčky, je mi jasné, že bez auta bych se opravdu neobešla.

A s autem jste tedy jen smířená jako s nutností, nebo se ve vás probudil i nějaký pozitivní vztah k řízení?

Pro mě je auto úžasný relax. Dělá mi to dobře, uklidňuje mě to i inspiruje. Spoustu dobrých nápadů jsem dostala za volantem a při řízení auta jsem rozvíjela některé své pracovní koncepty. I organizační záležitosti své rodiny plánuju v autě, je to teď vlastně má pojízdná kancelář. A můžete mi věřit, že když mám skloubit nároky své umělecké práce s potřebami rodiny včetně péče o dva malé kluky, kterou rozhodně nechci ošdit, musím rozlousknout hodně logistických oříšků.

A potřebujete k takovým úvahám za volantem ticho nebo k tomu může znít muzika?

Hudba je pro mě i za volantem skoro nezbytná. Často se dokonce při řízení auta učím nebo si cestou na koncert či do divadla připomínám melodie, které budu večer zpívat.

Když jste s řízením začala poměrně pozdě, musela jste se asi smířit s tím, že vám manžel ze sedadla spolujezdce občas radil nebo dokonce vytknul, co zatím neděláte dobře. Jak jste se s tím vyrovnávala?

Úplně v pohodě. Víím, že je v řízení zkušenější, a své rady míní dobře, není důvod, abych jeho připomínky vnímala úkorně.

A teď trochu dotěrná otázka: máte chuť se někdy za volantem odvázat a zkusit si jízdu takřkajíc na hraně?

